

■ Ἐπὶ τῇ ἱερᾷ μνήμῃ αὐτοῦ (26ῆ Ὀκτωβρίου)

Ὁ Ντμίτρι Σολούνσκι (Ὁ Ἅγιος Δημήτριος Θεσσαλονίκης) (*)

Ἀγαπητοί μας.

Διαβάσαμε μὲ συγκίνηση ὅλες τὶς λεπτομέρειες, πῶς βρέθηκαν στὴ νῆσο τοῦ Αἰγαίου, στὴ Λέσβο, τὰ λείψανα τῶν Ἑλλήνων ποὺ μαρτύρησαν γιὰ τὸν Χριστό. Ἐὰν εἶναι δυνατόν, στείλε μας τὴν εἰκόνα (μικρὴ) τοῦ Ἁγίου καὶ Θαυματουργοῦ Ἑλληνος μάρτυρος Ραφαήλ. Αὐτὸ τὸ ὁποῖον μᾶς γράφεις, ὅτι σχεδὸν ὀλόκληρο τὸ ἑλληνικὸ χωριὸ ἔβλεπε συχνὰ νὰ τοὺς παρουσιάζεται στὸν ὕπνο τους ὁ ἴδιος ὁ Ἅγιος καὶ νὰ τοὺς προστάζει νὰ σκάψουν, γιὰ νὰ βροῦν τὰ λείψανα τὰ δικά του καὶ τῶν μαρτυρησάντων μαζί του (Νικολάου καὶ Εἰρήνης), μᾶς ἐπροξένησαν μεγάλη ἐντύπωσιν. Λέγαμε: “Μὰ εἶναι δυνατόν νὰ παρουσιάζεται ὁ ἴδιος ὁ Ἅγιος καὶ μάλιστα σὲ ἀμαρτωλούς;”.

Μά, πίστεψέ με, προτοῦ περάσουν κἂν ἑπτὰ ἡμέρες τιμωρηθήκαμε γιὰ τὴν ὀλιγοπιστίαν μας! Ἀπὸ ἀδελφὴ μας, ποὺ μένει πλησίον τοῦ Πσκῶφ, λάβαμε ἓνα γράμμα μαζί μὲ ἀποκόμματα ἀπὸ τοπικὲς ἐφημερίδες καὶ τώρα σᾶς ἀντιγράφω ἀπὸ τὸ γράμμα κατὰ λέξιν:

«... Στὰς 26 τοῦ Ὀκτωβρίου ἀρχίσαμε προετοιμασίες, γιὰ τοὺς ἑορτασμοὺς τῆς ἐπετείου τῆς Ὀκτωβριανῆς Ἐπαναστάσεως, γιὰτὶ θὰ ἤρχοντο πολλοὶ ἐπίσημοι ἀπὸ διάφορα μέρη ἐδῶ, γιὰ νὰ ἐπισκεφθοῦν τὰ μνημεῖα τῶν πεσόντων στὸν πόλεμο. Δουλέψαμε ὅλοι ἐθελοντικὰ καὶ καθάρισαμε τὰ ξηρὰ χόρτα καὶ στρώσαμε τὰ δρομάκια μὲ ψιλὲς πέτρες. Τὸ βράδι κοιμηθήκαμε στὴ λέσχη τοῦ χωριοῦ,

κάπου 45 γυναίκες, ἀπὰ τὰ γύρω χωριά. Πέσαμε σὰν σκοτωμένες ἀπὸ τὴν κούραση.

Τὴν νύχτα ξυπνᾶ μία ἀπὸ μᾶς καὶ φωνάζει:

–Βοήθεια, συντρόφισσες, βλέπω ἐφιάλτες.

–Τί εἶδες, τί εἶδες: ρωτήσαμε ὅλες.

–Εἶδα ἕναν ἀστραφτερὸ νέο ἐπάνω σὲ ἄλογο, ποὺ βάσταγε στὰ χέρια του ἕνα χρυσὸ ποτήριο. Ὁ καβαλλάρης μοῦ εἶπε: “Κύταξε αὐτὸ τὸ ἅγιο ποτήρι, ποὺ εἶναι γεμάτο ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ποὺ θὰ σᾶς φωτίσει ὅλους καὶ θὰ φέρῃ τὴν ἀγάπη καὶ τὴν εἰρήνη”. Θέλησα νὰ τὸν ἐρωτήσω, “ποιὸς εἶσαι;”, μὰ δὲν μπόρεσα. Ἐκεῖνος ὅμως τὸ κατάλαβε καὶ μοῦ εἶπε: “Νὰ σκάψετε ἐκεῖ, νὰ μάθετε ποιὸς εἶμαι!”.

Τὸ ὄνειρο ἦταν ὀλοφάνερο. Ὑστερα ξαναπέσαμε νὰ κοιμηθοῦμε. Αὐτὴν τὴν φορὰ τὸ ἴδιο ὄνειρο τὸ εἶδαν 17 γυναίκες καὶ κορίτσια (ἀπὸ αὐτὲς 11 εἶναι κομματικὰ μέλη). Πάλι ὁ καβαλλάρης! Πάλι τὸ χρυσὸ ποτήριο, ποὺ ἔλαμπε στὰ χέρια του! Καὶ πάλι πρόσταζε: “Νὰ σκάψετε ἐκεῖ, νὰ μάθετε ποιὸς εἶμαι ἐγώ!”.

Κάναμε συμβούλιο, τί ν’ ἀποφασίσουμε. Στὴν περιοχὴ μας δὲν ὑπάρχει οὔτε ἕνας παπάς. Ἐσκεφθήκαμε νὰ πᾶμε στὸ Λένιγκραντ. Πήγαμε. Ἀλλὰ παντοῦ μᾶς ἔκλεισαν τὶς πόρτες καὶ μᾶς κοροΐδεψαν, γιὰ τρελλὲς καὶ ὑστερικές. Τελικά, κάποιος εἶπε νὰ πᾶμε σὲ ἀρχαιολόγους. Πήγαμε. Αὐτοὶ μᾶς εἶπαν, πὼς μέχρι τώρα κανεὶς δὲν ἔκαμε ἀνασκαφὲς βάσει ὀνείρων καὶ πὼς τὰ χρήματα τοῦ δημοσίου δὲν ἦταν γιὰ πέταμα. Γυρίσαμε ἀπελπισμένες στὸ ξενοδοχεῖο μας. Στις 4 τὸ πρωῖ, κτυπᾶ τὸ τηλέφωνο. Οἱ ἀρχαιολόγοι μᾶς ζητοῦν! Μὲ φωνές, ποὺ τρέμουν, μᾶς λένε νᾶ πᾶμε, νὰ τοὺς ξαναβροῦμε, μὲ τὸ πρῶτο λεωφορεῖο. Ξαναπᾶμε. Αὐτοὶ ἦταν ἄνω-κάτω. Εἶδαν τὸ ἴδιο ὄνειρο! Ἐπάνω στὸ χρυσὸ ποτήρι ἦταν ἡ μορφή τοῦ Χριστοῦ. Τὸ πράγμα διαδόθηκε πλατιά. Σχόλια στὸν τύπο. Χλευασμοί, κοροΐδιες. Τὰ καταφέραμε ὅμως.

Ἐφυγε ἡ ἀποστολὴ ἀπὸ ἐργάτες καὶ ἐθελοντές, μαζὶ μὲ ἀρχαιο-

λόγους. Ὑστερα ἀπὸ 3 ἡμέρες, βρέθηκαν τὰ πρῶτα ἐρείπια. Ἐνα ὀλόκληρο συγκρότημα, κάπου 40 ἐκκλησίες. Κάθε μέρα στὸν ὕπνο τους ἔβλεπαν τὸν Ἅγιο καβαλλάρη, ποὺ πρόσταζε: “Σκάψετε! Σκάψετε! Σκάψετε!”. Τὴν τετάρτη νύχτα, ὅλοι, κατόπιν συνεννοήσεως, τὸν ἐρώτησαν: “Ποίος εἶσαι;”. Ἀγρίεψεν ὁ Ἅγιος καὶ φώναξε δυνατὰ: “Μὰ δὲν μὲ ξεύρετε; Εἶμαι ὁ Ντμίτρι Σαλούνσκι (Ὁ Δημήτριος τῆς Θεσσαλονίκης) καὶ μὲ ἔστειλε ὁ Χριστὸς κοντὰ σας, νὰ σᾶς φέρω καὶ πάλιν ἀγάπη καὶ εἰρήνην!”.

Τὴν 13ην ἡμέρα, σκάβοντας, βρήκαμε ἐπιτέλους τὸν μεγαλοπρεπῆ ναόν του, τὴν εἰκόνα του, καθὼς καὶ τὸ ἅγιο ποτήριο ποὺ βαστοῦσε στὸ χέρι... Σάλος. Μεγάλος σάλος! Ὡς ποὺ καὶ ὁ τύπος ἔγραψε περὶ αὐτοῦ. Στεγνὰ ὅμως, παραμορφωμένα. Ἀλλὰ ὅλοι μας τώρα ξεύρουμε τὴν ἀλήθεια...».

Τίποτε δὲν ἀνέφεραν οἱ ἐφημερίδες γιὰ τὴν θαυμαστὴ ἐμφάνιση εἰς τὴν πρώτη ἐργάτρια, οὔτε εἰς τὶς ἄλλες 17 γυναῖκες, τίποτα γιὰ τὴν ἐμφάνιση τοῦ ἁγίου Δημητρίου εἰς τοὺς ἀρχαιολόγους, οὔτε γιὰ τὴν παρουσία τοῦ ναοῦ καὶ τῆς εἰκόνας τοῦ Ἁγίου, ὅπως τὸ ἀνάγγειλε ὁ ἅγιος Δημήτριος. Ἐπίσης, οὐδὲν ἀνέφεραν τὰ κομματικὰ ὄργανα γιὰ τὸν τόπον τῶν εὐρημάτων, τῶν 40 ἐκκλησιῶν καὶ περισσοτέρων, γιὰ τὰ ὁποῖα μίλησε εἰς τὰ ὄραματα αὐτῶν ποὺ τὸν εἶδαν.

Αὐτὸ θὰ πεῖ τέλεια καὶ ἀληθινὴ... πληροφόρηση.

(*) Μεταφρασμένη ἐπιστολή, σταλμένη παράνομα, κατὰ τὰ χρόνια τοῦ κομμουνισμοῦ καὶ τῆς ἀθείας, ἀπὸ τὴν Σοβιετικὴ Ρωσία, ἐν Ἀρχιμ. Θεοφυλάκτου Μαρινάκου, Οἱ Ψυχῆς τῶν Νεκρῶν μας, Θεσσαλονίκη ἄ.ἔ., σελ. 153-155.